

РЕШЕНИЕ

№ 5933

гр. София, 29.10.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 18 състав, в публично заседание на 30.09.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Златка Илиева

при участието на секретаря Илияна Янева, като разгледа дело номер **6827** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 44, ал. 8 във вр. с чл. 46а, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ) във вр. с чл.145 от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на Д. М. А., гражданин на А., [дата на раждане], ЛНЧ: [ЕГН], принудително настанен в СДВНЧ – Б., бадж № 25230, със съдебен адрес: [населено място],[жк], [улица], СДВНЧ – Б. против Заповед № 5364з-1086/22.06.2020 г., издадена от Директор на Дирекция „Миграция“ при Министерство на вътрешните работи /МВР/, с която на основание чл. 44, ал. 6, ал. 8 и ал. 10 от ЗЧРБ е продължено принудителното настаняване на жалбоподателя за срок не по-вече от 6 месеца, считано от 23.06.2020 г.

В жалбата се поддържа, че заповедта е постановена в противоречие с материалния закон - отменително основание по чл. 146, т. 4 от АПК. С изложени в жалбата мотиви жалбоподателят прави искане за постановяване на решение, с което да бъде отменен оспорваният административен акт.

Ответникът – директорът на дирекция „Миграция“ в Министерството на вътрешните работи изразява становище за неоснователност на жалбата.

Съдът, като обсъди становищата на страните и доказателствата по делото и направи проверка на основание чл. 168, ал. 1 от АПК на законосъобразността на оспорената

административна заповед и на посоченото в жалбата основание по чл. 146, т. 4 от АПК , приема за установени следните обстоятелства по делото:

Със заповед рег. № 5364з-2475/23.12.2019 г., издадена от директора на дирекция „Миграция“ жалбоподателят е настанен принудително в специален дом за временно настаняване на чужденци за срок до 6 месеца. Като основание за издаването на тази заповед е посочена издадена заповед № 5392 ПАМ – 2235/23.07.2016г. на началника на сектор „Миграция“ в Столичната дирекция на вътрешните работи, с която на чужденеца е наложена принудителна административна мярка „принудително извеждане до границата на Република България“. С оспорената заповед е продължено принудителното настаняване на чужденеца в специален дом за временно настаняване на чужденци, поради обстоятелството, че същият отказва да съдейства на компетентните органи и с оглед гарантиране на успешното извеждане на чужденеца, до отпадане не пречките за напускане на Република България и създаване на необходимата организация да бъде изпълнена наложената принудителна административна мярка. От събраните по делото доказателства се установява, че актът- обект на съдебен контрол, е издаден при съобразяването на предложение рег. № 5364р-10796/22.06.2020 г. за продължаване на срока за принудително настаняване на чужденец в специален дом за временно настаняване на чужденци. В предложението е обоснована невъзможността за прилагането на обезпечителните мерки по чл. 45, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България . В предложението се съдържа информация за проведена беседа с чужденеца от служители на дирекция „Миграция“ с цел убеждаването му да съдейства за изпълнението на наложената принудителна административна мярка принудително отвеждане до границата на Република България , но същият категорично е отказал да се завърне в страната си на произход или да посочи трета сигурна страна.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

В съответствие с чл. 152, ал. 1 от АПК жалбата е подадена чрез административния орган, в преклузивния срок по чл. 149, ал. 1 от АПК, от надлежна страна по чл. 147, ал. 1 от АПК, срещу подлежащ на оспорване административен акт и е допустима.

Като прецени доказателствата по делото, обсъди основанията , посочени от жалбоподателя, и извърши служебна проверка за валидността и законосъобразността на оспорения административен акт в съответствие с чл. 168 от АПК , съдът намира обжалваната заповед за законосъобразна, а жалбата за неоснователна.

Спор между страните по отношение на фактите не съществува и същите правилно са установени от административния орган. Видно от доказателствата по делото, жалбоподателят е гражданин на трета страна по смисъла на директива 2008/115/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 16 декември 2008 г. относно общите стандарти и процедури , приложими в държавите членки за връщане на незаконно пребиваващи граждани на трети страни (по нататък наречена директивата за връщане). Съгласно член 2, параграф 1 от Директивата за връщане, тази директива се прилага само по отношение на незаконно пребиваващи на територията на държава членка граждани на трети страни. Член 3, точка 2 от Директивата за връщане определя понятието

„незаконен престой“ като присъствие на територията на държава членка на гражданин на трета страна, който не отговаря или е престанал да отговаря на условията за влизане, престой или пребиваване в тази държава членка . От събраните по делото доказателства също

По делото не се спори също, че чужденецът е в незаконен престой на територията на Република България по смисъла на чл. 3, т. 2 от директивата, съгласно който незаконен престой е всяко присъствие на територията на държава-членка на гражданин на трета страна, който не отговаря или е престанал да отговаря на условията за влизане, изложени в член 5 от Кодекса на шенгенските граници, или на други условия за влизане, престой или пребиваване в тази държава-членка. При извършената служебна проверка съдът не установи административният орган да е взел решение за неприлагането на разпоредбите на директивата по отношение на жалбоподателя, доколкото и по отношение на същия не се установява наличието на обстоятелствата по чл. 2, т. 2, б. . „а“ и „б“.

Както бе посочено по-горе, действието наложената принудителна мярка е продължено поради обстоятелството, че има опасност лицето да се укрие и до отпадане не пречките за напускане на Република България и създаване на необходимата организация да бъде изпълнена наложената принудителна административна мярка „принудително извеждане до границата на Република България“. От събраните по делото доказателства не се установява към момента на образуването на това съдебно производство чужденецът да е в производство по предоставяне на закрила. Съдът съобразява обстоятелството, че предмет на преценка в процесния случай е налице някоя от предпоставките за приложимост на чл. 44, ал. 8, изречение трето от Закона за чужденците в Република България , а именно да се прецени дали чужденецът отказва да съдейства на компетентните органи или има забавяне при получаване на необходимите документи за връщане или експулсиране. Двете условия съществуват при условията на алтернативност, достатъчно е наличието на едно от тях, за да се приеме законосъобразност на заповедта по чл. 44, ал. 8, изречение трето от Закона за чужденците в Република България . От събраните по делото доказателства се установява , че във връзка с писмо до Посолството на Ислямска република А. с искане за съдействие и предприемане на действия по установяване на самоличността на Д. М. А. и издаване на документ за пътуване, е получен отговор, с който Посолството заявява, че няма да издаде пасаван на чужденеца, тъй като същият не желае да се завърне в родината си доброволно. В тази връзка следва да се отбележи, че съдът споделя становището на ответника, че когато лицето съзнава, че отказът му да се завърне би създал пречки пред издаването на документ за пътуване и връщането му в А., то тогава действията му следва да се тълкуват като отказ да съдейства на компетентните органи за изпълнение на наложената му принудителна административна мярка.

От приложената по делото докладна записка рег. №5364р-14923/26.08.2020 г. е видно, че по време на съвместна среща между посланика на Ислямска република А. и служители на дирекция „Миграция“, афганистанските власти са поели ангажимент за възможност, лицата, чието производство за предоставяне на международна закрила е приключило на последна съдебна инстанция, да бъдат върнати в А..

При постановяване на оспорения административен акт е съобразена и нормата на чл. 15 от директивата. Съгласно посочения текст, освен ако в конкретния случай не могат да се приложат ефективно други достатъчни, но по-леки принудителни мерки, държавите - членки могат да задържат гражданин на трета страна, по отношение на когото са образувани процедури за връщане, само за да се подготви връщането и/или да се извърши процеса на извеждане, и по-специално когато е налице опасност от укриване; или засегнатият гражданин на трета страна избягва или възпрепятства подготовката на връщането или процеса по извеждането. Спазена е и нормата на чл. 15, параграф 5 от директивата, съгласно която задържането продължава докато съществуват посочените в параграф 1 условия (в процесния случай това е условието по параграф 1, б. „г“ (засегнатият гражданин на трета страна избягва или възпрепятства подготовката на връщането или процеса на извеждането) и то е необходимо, за да се гарантира успешното извеждане. В обжалвания акт са посочени и фактическите и правни основания за издаването му, като по този начин същият е в съответствие с чл. 15, ал. 2 от директивата, съгласно който първоначалното задържане на гражданин на трета страна, което не може да надхвърля максималната продължителност от шест месеца, трябва да се постановява от административните или съдебните власти с писмен акт, в който се посочват фактическите и правните основания на решението за задържане.

Действително, второто изискване по член 15, параграф 4 от Директива 2008/115 предполага да се провери отново дали са налице материалноправните условия по член 15, параграф 1 от тази директива, въз основа на които е взето първоначалното решение за задържане на съответния гражданин на трета страна. Затова органът, който се произнася за евентуалното продължаване на задържането на този гражданин или за евентуалното му освобождаване, трябва да определи, първо, дали в конкретния случай могат да се приложат ефективно други достатъчни, но по-леки от задържането принудителни мерки, второ, дали е налице опасност гражданинът на трета страна да се укрие и трето, дали същият избягва или възпрепятства подготовката на връщането или операцията по извеждането.

В представеното като доказателство по спора предложение за продължаване на срока за принудително настаняване на чужденец в специален дом за временно настаняване на чужденци изрично се посочва, че спрямо чужденеца не могат да бъдат приложени алтернативите на предвидените в чл. 44, ал. 5, т. 1, т. 2 и т. 3 от Закона за чужденците в Република България мерки, поради обстоятелството, че в дирекция „Миграция“ не е постъпвала декларация от български гражданин за осигуряването на жилище и финансова издръжка на чужденеца през време на престоя му в Република България, както и искане за замяна на заповедта за принудителното му настаняване с ежемесечно явяване в териториалната структура на Министерството на вътрешните работи по местопребиваване. Чужденецът не разполага с парични средства, а пречка за изпълнението на наложената принудителна административна мярка се явява липсата на валиден документ за задгранично пътуване, както и нежеланието на чужденеца да съдейства за изготвянето на такъв. При извършване на преценка относно наличието на опасност от укриване от страна на административния орган правилно е отчетено, че чужденецът е преминал незаконно държавната граница;

категорично отказва да се завърне в държавата си на произход, като по този начин не зачита българското законодателство и постановления спрямо него решения , с които се отказва предоставяне на международна закрила в Република България. Същият няма адрес, на който да пребивава; не е налице правно основание за пребиваването му в страната, поради което има статут на незаконно пребиваващ чужденец; не притежава документ за самоличност.

Неотносими към законосъобразността на обжалваната заповед са причините, поради които чужденецът не желае да се завърне в страната си произход.

Като съобрази направените фактически и правни изводи, съдът намира, че оспорената заповед е материално и процесуалноправно законосъобразна, поради което жалбата срещу нея следва да се отхвърли, като неоснователна.

Водим от горните мотиви, съдът

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Д. М. А., гражданин на А., [дата на раждане] , ЛНЧ: [ЕГН], принудително настанен в СДВНЧ – Б., бадж № 25230, със съдебен адрес: [населено място],[жк], [улица], СДВНЧ – Б. против Заповед № 5364з-1086/22.06.2020 г., издадена от Директор на Дирекция „Миграция“ при Министерство на вътрешните работи, като неоснователна.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му пред Върховния административен съд, с връчване на преписи за страните по чл. 138 от АПК.

СЪДИЯ